

villingsmæssig hjemmel til, at det procentvise tillæg til de på finansloven opførte *honorarer* skulle forhøjes fra 40 til 45 pct. med virkning fra 1. oktober 1948 (denne dato blev under forhandlingerne på rigsdagen ændret til 1. januar 1948, jfr. nedenfor).

Lovforslaget blev ved 1. behandling i folketinget gjort til genstand for en indgående debat og underkastedes derefter udvalgsbehandling.

I betænkningen anføres, at udvalget har overvejet de skriftlige henvendelser, der er modtaget fra organisationer og enkeltpersoner, ligesom udvalget har afholdt samråd med finansministeren og indenrigsministeren.

I samråd med indenrigsministeren har udvalget drøftet forholdet mellem aflønningen af tjenestemænd i staten og i kommunerne. Indenrigsministeren har givet udtryk for, at kommunerne i den foreliggende situation ikke bør yde deres tjenestemænd en større lønforbedring end den, statstjenestemændene opnår. Udvalget har taget ministerens udtalelser til efterretning.

I samråd med finansministeren har udvalget drøftet lovforslaget. Finansministeren har ikke kunnet tiltræde ændringer i forslaget, men kunnet imødekomme et i udvalget fremsat ønske om at søge den forhøjelse på 5 pct. af *tillægget til finanslovhonorarerne*, som ministeren omtalte i sin forelæggelsestale, gennemført med *virkning fra samme tidspunkt som det midlertidige løntillæg*.

Der har herefter ikke i udvalget kunnet samles flertal om ændringer i lovforslaget, hvorfor udvalget afstår fra at stille ændringsforslag.

*Venstres* udvalgsmedlemmer fremhæver, at „det er venstres principielle opfattelse, at den sikreste vej til en forbedring af lønmodtagernes kår vil være at øge købekraften for den løn, der udbetales, samtidig med at den del af lønnen, der inddrages af det offentlige i form af skatter, formindskes. Venstre vil ikke undlade at udtale sin betænkelighed ved den omkostningsstigning, som regeringens politik har medført, og som vil forstærkes ved lovgivningen her, dels ved at statens skattebehov øges og dels ved de konsekvenser, loven får for kommunerne, for de koncessionerede selskaber og for de mange private virksomheder, som har medarbejdere, ved hvis lønftaler der tages hensyn til, hvad stat og kommune giver under nogenlunde tilsvarende forhold, samtidig med at prisfaldet og i dettes kølvand den internationale konkurrence banker på vor dør.

Vi erkender imidlertid, at det indtil nu ikke er lykkedes den socialdemokratiske regering at fastholde kronens indre